

Underbilag 2 til Bilag 2.

I. Der foreligger ikke noget Eksempel paa, at Søfolk i Shanghai har mistet deres Pas. Man maa derfor formode, at Fratagelsen af Passene skete paa direkte Foranledning af Udenrigsministeriet, efter at det tyske Gesandtskab havde underrettet Udenrigsministeriet her om Søfolkernes Møde angaaende eventuel Forhyring i Hongkong.

Det danske Generalkonsulats Henvendelse til det britiske Generalkonsulat under den japanske Besættelse, med Henblik paa en mulig Kontakt mellem sidstnævnte Konsulat og de derværende danske Søfolk, umuliggjordes af den Omstændighed, at det britiske Generalkonsulat selvsagt blev lukket straks ved den japanske Besættelse.

Det maa her understreges at de fast bosiddende Danskere ikke paa noget Tidspunkt blev afkrævet deres Pas, og heller ingen Vanskeligheder havde ved at forny disse.

Fratagelsen af vore Pas var ikke alene en Berøvelse af vore Erhvervsmuligheder, men ogsaa et uhørt Indgreb i vor personlige Frihed.

Efter den tyske Kapitulation henvendte samtlige Søfolk sig til Konsulatet og udbad sig deres Pas, hvilket afsloges af Hr. H. Collin uden Motivering.

II. Med Hensyn til Hjemrejse henviser vi til Erik Lind, som i Februar 1941 modtog en Meddelelse, at der igennem Cook's Rejsebureau var sørget for hans Hjemrejse. Paa Trods heraf afgjorde Konsulatet, at Hjemrejse for Hr. Lind ikke kunde finde Sted.

III. Den Understøttelse, vi modtog, dækkede ikke paa noget Tidspunkt nævnte Budget. I den Periode, der nævnes, bestod vor daglige Kost af et Maaltid Mad (fra de allerringeste russiske eller kinesiske Restauranter), et halvt Pund Brød med Fedt eller Jordnøddesmør samt en Kop The uden Sukker.

De i Budgettet nævnte forskellige Grønsager til et Beløb af Dollars 100, kunde man have udeladt, da Beløbet er saa latterligt lille, at dets Købeevne var lig Nul. Eksempel: En Æske Tændstikker Dollars 500, Sporvogns- og Busbilletter fra Dollars 800 til 1 200.

Den nævnte Prisundersøgelse og Regulering af Understøttelsen havde ikke den ønskede Virkning, af følgende Grunde, som Generalkonsulatet selv angiver. De Beløb, der blev remitteret, ankom med store Forsinkelser, og mistede saaledes paa Grund af Inflationen ca. Halvdelen af Værdien. Naar dertil kommer, at en Del af Beløbet blev sat ind paa den af Konsulatet oprettede Reservebeholdning, turde det være indlysende, at den Understøttelse, der udbetaltes Søfolkene, ikke var tilstrækkelig.

Generalkonsulatet drager Sammenligning med finske, franske, endogsaa engelske og amerikanske Statsborgere. For Amerikanernes og Englændernes Vedkommende bemærkes det, at disse var anbragt i japanske Fangelejr og derfor ikke modtog nogen pengemæssig Understøttelse, men var direkte underkastet Japanernes Forgødtbefindende. Eventuelle Personer af nævnte to Nationaliteter, der ikke var i Fangelejr, blev ikke betragtet som bona fide Undersaatter og har som Følge deraf ikke modtaget saa stor en Understøttelse, som man ellers maa formode, de vilde have faaet.

Det maa forekomme enhver Dansker paafaldende, at Generalkonsulatet undlader at drage Sammenligning med de to andre skandinaviske Nationers Søfolk. Grunden hertil maa vel findes i det Faktum, at baade Svenskere og Nordmænd paa ethvert Tidspunkt modtog en Understøttelse, der laa ca. dobbelt saa højt, som den vi modtog.